

Hồi Thứ Năm

PHU THÊ DỤNG KẾ GẠT KẸ ĐÃI VÀNG

Hắc Lão Hồ Mã Bộ Cao còn chưa chịu té xuống, tay chống Quỷ Đầu đao, thân hình lắc lư như gã say, môi mấp máy không ra lời, còn yết hầu phát ra tiếng ục ục không ngừng.

Kim Tiểu Sơn lợi dụng Mã Bộ Cao đang thất thế lướt người đến quét chân ngang. “Bịch” thân hình của Mã Bộ Cao theo cái quét chân của Kim Tiểu Sơn ngã nhào xuống đất. Hắc Lão Hồ Mã Bộ Cao dường như chưa tin vào sự thật này, đôi mắt vẫn trừng trừng nhìn, hai tay nắm chặt Quỷ Đầu đao dù thân hình loang đầy máu nằm trên mặt đất. Đường đến Diêm La điện đang trước mắt mà bộ dạng vẫn như muốn xé xác người.

Như một cơn lốc, Kim Tiểu Sơn dùng thân pháp nhanh không thể tả đã đáp xuống bên ngoài căn nhà tranh. Chàng không thấy tên miệng rộng họ Vu đó, chỉ thấy mười mấy người bao vây định tấn công chàng. Lần này Kim Tiểu Sơn không chút do dự hét lớn “Diêm Vương Thoa”.

Mũi ngân thoa sáng quắc như sao lạnh trên trời. Lấy vai và đầu làm điểm, tung ra bay lượn đan chéo nhau. “Xoẹt! Rắc!” bao thanh âm của xương gãy, đao rơi vang lên hòa cùng tiếng thét đau đớn khiến mấy tên đại hán còn lại định xông vào lần nữa kinh tâm hoảng vía, sững sờ há hốc miệng. Rồi không biết một tên lâu la nào thất thanh kêu lên:

– Chạy mau!

Thế là mấy tên đang bao vây giạt mình, sức tỉnh cùng nhau cuốn vó chạy dài. Thoáng chốc chỉ còn lại một Kim Tiểu Sơn đứng giữa đấu trường đầy không khí chết chóc.

Kim Tiểu Sơn đứng đó tay cầm Diêm Vương Thoa, lòng đầy phân vân không biết đuổi theo tốt hơn, hay trở vào nhà tranh với đại thúc tốt hơn. Chẳng qua chàng sợ đại thúc lại mắng mình yếu đuối như phụ nữ, không đủ sức làm rạng rỡ uy danh của Diêm Vương Thoa.

Lúc này Thủy Hành Vân đang ngồi trên ghế bành mới lên tiếng:

– Mau tìm lửa đến đây để chúng ta còn lên đường.

Kim Tiểu Sơn như trút được gánh nặng vội vàng đáp lời:

– Đại thúc cứ an tâm, tiểu đệ sẽ nhanh chóng tìm xem con lửa nhỏ bị chúng nhốt ở đâu.

Dãy nhà tranh đại lạng lẽ không một bóng người. Trong phòng ngủ chỉ còn lại đồng mền rách, ngay cửa nhà bếp – lò còn đang bốc khói nhưng cũng chẳng có ai. Phía sau nhà bếp chàng thấy con lửa nhỏ đang nhẩn nha ăn cỏ. Kim Tiểu Sơn lập

tức kéo nó đi.

Thủy Hành Vân ra khỏi nhà tranh nhìn tám tên hán tử mình đầy máu nằm lăn lóc trên mặt đất, nhẹ gật đầu nói:

– Được! Được!

Kim Tiểu Sơn vội đỡ Thủy Hành Vân lên lưng lừa rồi cung kính nói:

– Thủ pháp vừa rồi của đại thúc thật khiến võ lâm không có người chống đỡ.

Thủy Hành Vân cười lạnh nói:

– Tiểu tử, vừa rồi đại thúc đánh mi mấy bạt tai mi đừng để trong lòng.

Nhẹ nhàng kéo dây cương lừa, Kim Tiểu Sơn mỉm cười nói:

– Làm sao lại có chuyện buồn giận. Lúc đó, tiểu đệ đang bó tay chịu chết không còn chút mảy may hi vọng. Đừng nói đại thúc cho mấy bạt tai dù cho một đao cũng là đáng tội của mình.

Thủy Hành Vân cười ha hả nói:

– Thật thông tình đạt lý. Chỉ cần mi hiểu là được rồi.

Nhìn sắc trời Kim Tiểu Sơn nói:

– Vòng qua lộn lại thế này hôm nay, e rằng chúng ta phải khổ cực rồi.

Thủy Hành Vân chậm rãi nói:

– Những ngày tháng dầm sương dãi tuyết, ăn gió uống mưa cũng chính là thời gian rèn luyện bản thân, bồi dưỡng trí tuệ của nhân vật giang hồ. Tiểu tử, rồi ngày sau tự mi có thể đánh giá được lời của đại thúc là đúng hay là sai.

Kim Tiểu Sơn vội đáp:

– Tiểu đệ không hề hoài nghi lời của đại thúc.

Chàng ngừng một chút nhìn Thủy Hành Vân đang nhắm mắt trên lưng lừa nói tiếp:

– Nghe tên Hắc Lão Hổ Mã Bộ Cao thuật lại, có một nơi gọi là Mặc Vân Cốc bỏ ra ngàn vàng để lấy đầu đại thúc. Mặc Vân Cốc là nơi nào? Ai muốn lấy mạng của đại thúc?

Rất lâu Thủy Hành Vân vẫn lặng thinh không đáp khiến cho Kim Tiểu Sơn nghi hoặc định hỏi lại, nhưng khi chàng ngoảnh đầu nhìn thấy sắc mặt xanh xao như giận dữ của đại thúc khiến chàng nuốt câu hỏi vào lòng.

Tiếng vó câu vẫn gõ nhịp đều đều. Hai người đã ra khỏi đám rừng tùng âm u trước mặt Báo Tử Nhai. Trên lưng lừa Thủy Hành Vân mới thở dài nói:

– Ôi! Nếu lão tử này có được phân nửa đức tính như tiểu tử mi Thủy Hành Vân này cũng không uổng một kiếp người.

Kim Tiểu Sơn thừa dịp nói:

– Gia thế của đại thúc trước nay tiểu diệt ôm ấp trong lòng không dám hỏi. Hiện giờ đại thúc có thể kể sơ qua để giảm nỗi buồn chán, u tịch trên đường đi.

Thủy Hành Vân nói:

Mi đừng gấp dò hỏi gia thế của đại thúc. Tiểu tử mi tuy học hết bản lãnh võ công của ta nhưng lại khiến lòng ta lo âu.

Lão ngừng một chút lại tiếp:

Lúc đầu, thực sự ta không có ý theo tiểu tử mi truy tìm tên Tọa Sơn Hồ Trương Diệu không ra gì đó. Chỉ cần tiểu tử mi để lại chút ngân lượng cho ta chi dùng thì ta ở lại dưới chân Bắc Đẩu Phong vui vẻ nào khác lão thần tiên, nhưng nghĩ đến mi không chút kinh nghiệm giang hồ, còn quá non nớt nên lão tử ta không an tâm mới phải mặt dày mày dạn cùng theo lên đường khi nào gặp chuyện không may mới xuất đầu lộ diện. Mi bị mắc lừa người ta, nếu lão nhân gia này không dùng kế “Đường lang bổ thiền, hoàng tước tại hậu” (bọ ngựa bắt ve, không ngờ chim sẻ đứng sau), e rằng cái mạng nhỏ của mi đã xong rồi.

Kim Tiểu Sơn vội nói:

– Thiên hạ thường nói “Đi một dặm đường còn hơn đọc sách mười năm”. Câu nói này có lí lắm.

Thủy Hành Vân thở dài một tiếng nói:

– Trên đời này không ai có địch nhân vĩnh cửu, nhưng trong thiên hạ nơi đâu cũng có kẻ địch của mi. Nếu mi cho rằng lời đại thúc không đúng, ta cũng không phản đối.

Kim Tiểu Sơn nói:

– Đại thúc có lẽ đã gặp phải chuyện thương tâm gì nên mới lí luận như vậy. Nhưng, ít nhất thì tử và người nhà của mình đều là người thân thuộc.

Không ngờ Thủy Hành Vân giận dữ nói:

– Tổ bà nó! Lão gia đã sớm lãnh hội câu nói của Phật gia “Thê tử nhi nữ, tiền thế oan nghiệt”. Tiểu tử đã gặp được bao nhiêu lão già nhớ đến phụ mẫu? E rằng hình dáng của phụ mẫu họ cũng đã quên sạch, mà chỉ nhớ thê tử, tự mua dây để trói buộc mình mà thôi.

Trong lòng Kim Tiểu Sơn không đồng ý. Chàng nghĩ đại thúc ắt hẳn đã gặp phải một sự đả kích rất lớn nào đó mới nói những lời khác người này. Lòng nghĩ miêng chàng lại hỏi:

– Theo đại thúc thì hận thù giết thê nhi đốt nhà của tiểu diệt cũng không cần báo phục. Hai thúc diệt ta sẽ mai danh trong núi sao?

Thủy Hành Vân chợt hé mắt liếc nhìn Kim Tiểu Sơn đang chậm rãi đi phía trước rồi vội nhắm mắt lại:

– A Thạch La Hán ở Tây Tạng có nói “Giết ta đi chỉ cần mi buông tha người

đời”. Nhưng A Thạch La Hán sống đến một trăm mười tuổi. Cuối cùng lão lại bế quan chờ chết, không màng đến người đời. Kì thực, cuộc sống con người như mây như khói, lưu danh thiên cổ có được mấy ai. Đã không thể lập nên sự nghiệp vĩ đại thì cũng nên giữ gìn sự quý báu của chính mình. Cái đó gọi là người chết để danh, nhận chết để tiếng. Tiểu tử, việc mi làm ngày nay chính là để bảo hộ danh tiếng nho nhỏ và sự tôn nghiêm của mi mà thôi.

Kim Tiểu Sơn nói:

– Lễ nào đại thúc không làm như vậy. Có người muốn mua đầu của đại thúc.

Thủy Hành Vân cười lạnh nói:

– Đó là muốn người ta chết trái lại giúp cho người được hoàn sinh. Cuối cùng bọn họ không ngờ đến Thủy Hành Vân này đã sống lại!

Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên:

– Nói như vậy bệnh lao của đại thúc...

Không chờ Kim Tiểu Sơn nói hết Thủy Hành Vân đã tiếp:

Kể sống lại chính là nghiệp võ của ta có người tiếp nối. Có một ngày lão nhân gia này sẽ nhờ vào tay mi đánh ngã kẻ đại địch mà bấy lâu nay ta luôn ghi khắc trong lòng nhưng không thể ra tay được. Bọn chúng cũng là...

Hai dòng lệ nóng từ trong đôi mắt nhắm chặt của Thủy Hành Vân lăn dài xuống má, lão vội vã quẹt đi. Xem ra lão già này đang mang trong lòng một nỗi đau còn thống khổ hơn bệnh lao của lão. Lại thêm lòng ham muốn được sinh tồn của lão càng khiến Kim Tiểu Sơn cảm động.

Đôi bên lặng thinh đi bên nhau, hồi lâu Thủy Hành Vân mới lên tiếng nói:

– Trong lòng ta mong muốn là huấn luyện mi trở thành như ta năm xưa. Điều duy nhất ta không muốn mi học là tính chần chừ, không quyết mà chính ta đã từng bị hại cũng vì bốn chữ này. Vì thế, ta tha thiết cảnh cáo mi chỉ có con chiến đấu mới là con đường tắt để rèn luyện võ công, nhưng quyết tâm chiến thắng mới chính là phương pháp độc nhất để thành công.

Kim Tiểu Sơn gật đầu nói:

– Đại thúc nói như vậy đủ biết đại thúc kì vọng rất nhiều vào tiểu diệt thì lí nào tiểu diệt lại không cố gắng khiến tránh người phiền lòng.

Đi thêm một đoạn đường Kim Tiểu Sơn lại lên tiếng:

– Đại thúc! Người của Mặc Vân Cốc muốn lấy mạng của đại thúc chi bằng chúng ta lên thẳng Mặc Vân Cốc tiêu diệt bọn họ trước, sau đó hãy đi tìm tên cầu tặc Tọa Sơn Hồ Trương Diệu.

Lắc lắc đầu Thủy Hành Vân nói:

– Mặc Vân Cốc đâu phải là nơi dễ dàng ra vào như vậy. Nếu so bản lĩnh hiện giờ của mi thì thật kém xa một trời một vực.

Kim Tiểu Sơn nói:

– Có đại thúc ở một bên chỉ điểm Tiểu Sơn còn sợ điều gì?

“Hừ” lạnh một tiếng Thủy Hành Vân nói:

– Đúng là trâu non không sợ hổ, trâu già lại sợ sói. Tiểu tử mi không khác gì trâu non, nhưng mi tuyệt đối không thể đem Mặc Vân Cốc mà so sánh với mấy mươi tên thổ phỉ ở Báo Tử nhai. Nói thật câu này, nếu tiểu tử mi không có một bản lĩnh nhất định thì muốn lên Mặc Vân Cốc chỉ là tìm con đường chết.

Kim Tiểu Sơn không tin nói:

– Võ công của đại thúc thuộc hạng thượng thừa, tiểu đệ cũng đã luyện được Diêm Vương Thoa. Ở Báo Tử nhai khi đại thúc giả vờ té ngã trên người tiểu đệ đã dùng móng tay bứt đứt dây thừng. Thử hỏi công lực này có mấy người được chứ.

Thủy Hành Vân lắc đầu nói:

– Vận dụng thủ pháp bứt dây này khiến lão nhân gia mệt đến không thể đứng nổi. Nếu không phải bọn ta không rơi vào hiểm cảnh, ta không thi hành nổi.

Kim Tiểu Sơn suy nghĩ một hồi rồi hỏi:

– Ý của đại thúc là lúc này chúng ta đi tìm Tọa Sơn Hồ Trương Diệu?

Thủy Hành Vân nói:

– Không sai!

Kim Tiểu Sơn hỏi:

– Thiên hạ bao la, chúng ta làm sao tìm được hấn?

Thủy Hành Vân nói:

– Không nghe bọn chúng nói sao! Tên họ Trương đó đã chia bè đảng với Mã Bộ Cao. Đạo tặc chia tay phần lớn vì chia tài sản không đều. Tọa Sơn Hồ Trương Diệu không ở Báo Tử Nhai nhưng hấn lại thường xuất hiện ở vùng Kim Sa hà, như vậy chúng ta đến Kim Sa hà tìm hấn.

Kim Tiểu Sơn gật đầu nói:

– Đúng rồi! Chúng ta đi Kim Sa hà.

o O o

Kim Sa hà không phải là Kim Sa giang. Đây là một thác nước từ trên đỉnh núi Hùng Nhĩ đổ xuống thành một dòng sông chảy xiết quanh co hơn năm trăm dặm, màu nước xanh biếc có thể trông thấy tận đáy. Dưới đáy sông lấp lánh ánh cát vàng, càng lộng lẫy rực rỡ hơn khi được ánh nắng mặt trời chiếu vào. Bề mặt Kim Sa hà không rộng lắm, chỗ rộng nhất của nó hơn một trăm trượng, nơi hẹp nhất không qua mười mấy trượng, nước sông chỉ sâu trên dưới một trượng. Ven theo bờ ngay cả một con đường núi nhỏ cũng không có khiến đôi giày cỏ của Kim

Tiểu Sơn bị rách nát khi đi dọc theo bờ sông đến khu dân cư. Thực ra, khu dân cư cũng chỉ là mấy túp lều cỏ mà người đãi vàng nối kết tạm bợ tạo nên, tuy chưa cũ lắm nhưng xiêu vẹo như những chuồng chim.

Khi Kim Tiểu Sơn dẫn con lừa nhỏ đến đó thì khu này không còn ai vì mọi người đã đi ra bờ sông để đãi vàng rồi. Ngoảnh đầu lại nhìn Thủy đại thúc trên lưng lừa, Kim Tiểu Sơn nói:

– Nơi này không biết có tìm được Tọa Sơn Hồ Trương Diệu không? Đêm nay thúc điệt chúng ta trú ngụ ở đâu?

Thủy Hành Vân cứ nhìn tứ phía rồi nói:

– Đi đã ba bốn ngày, ta cũng muốn ngơi nghỉ một đêm, dầu gì trời cũng đã tối rồi. Tạm thời ở đây chờ đợi xem, không lẽ những người đào vàng cũng ở lại đào vàng ban đêm sao?

Đúng lúc này từ xa xa đã nhìn thấy bóng người dao động, có khoảng sáu bảy mươi người, trên vai người nào cũng đều có vác một cái cuốc hình chữ thập, trên cuốc treo một giỏ nhỏ hay cái bồn nhỏ đáy bằng. Đám người lao xao, lập cập đi về phía dãy lều cỏ. Kim Tiểu Sơn dắt con lừa nhỏ bước lên đón đầu khiến đám người đó cũng nhanh nhẹn bước lại. Một lão già đặt cuốc xuống hỏi:

– Nhị vị đi về đâu?

Kim Tiểu Sơn suy nghĩ trong lòng không hiểu bọn người này có quen biết với Tọa Sơn Hồ Trương Diệu không. Nhưng bất luận thế nào cũng không thể nói ra việc tìm kiếm Trương Diệu, nguyên nhân thật đơn giản vì đám người này nếu là bằng hữu của Trương Diệu thì ắt hẳn mình sẽ rơi vào nguy hiểm, còn như đám người này có thù với Tọa Sơn Hồ Trương Diệu thì chắc gì họ tin mình đến đây để thanh toán họ Trương. Đại thúc nói không sai, đi trên đường gặp nhau chỉ có thể nói ba phần sự thật, cần lưu lại vài phần để dò xem động tĩnh của đối phương.

Kim Tiểu Sơn nhìn lão già tóc hoa râm và đám hán tử đào vàng đang vây quanh nói:

– Trên đường đến đây, đại thúc của tại hạ lâm bệnh, mệt mỏi, cần tìm nơi ngơi nghỉ vài ngày. Các vị có biết gần đây có nơi nào có thể trú ngụ được không?

Lão già tóc hoa râm ngấm ngía hai người cẩn thận rồi mới cao giọng gọi:

– Phú Quý!

Trong đám người phía sau lưng có một hán tử thấp lùn, mặt đen nhẻm, tuổi ước hai mươi lên tiếng đáp:

– Nhị đại thúc.

Lão già tóc hoa râm ngoắc tay nói:

– Mau đem dụng cụ của mi cất đi. Dẫn họ đến Tiền Gia khách điểm.

Người tên gọi Phú Quý nói:

– Nhị đại thúc. Trời sắp tối rồi.

Lão già họ Nhị trầm giọng nói:

– Chính vì trời sắp tối mới bảo mi dẫn đường. Mau đi!

Phú Quý nhìn nhìn Kim Tiểu Sơn rồi đem đồ vật sau lưng cất vào trong lều cỏ. Lúc này lão già mới chậm rãi hỏi Kim Tiểu Sơn:

– Tiểu huynh đệ, các người đi đường lần này có bình an không?

Kim Tiểu Sơn chớp mắt hỏi:

– Lão đại thúc nói gần nơi đây có thổ phỉ?

Lão già hỏi:

– Lẽ nào nhị vị không gặp phải?

Kim Tiểu Sơn lắc đầu nói:

– Không có! Ngay cả một người cũng không thấy qua.

Lão già gật đầu nói:

Nhị vị đúng là may mắn. Đừng nói đâu xa chỉ cần con lừa nhỏ của nhị vị cũng đủ để đám thổ phỉ đó động lòng tham.

Kim Tiểu Sơn vội hỏi:

– Quả thật có đám thổ phỉ đó ở gần đây sao?

Lão già đột nhiên khoát khoát tay với đám người vây quanh:

– Mau trở vào trong nhà cỏ.

Rồi thở dài nói:

– Kim Sa hà có cát vàng cũng có hai loại người muốn phát tài. Một loại là đám người đào vàng như bọn ta, chỉ muốn dựa vào sức lao động và vận may tìm được mỏ vàng nơi đây. Loại người khác là bọn thổ phỉ. Chúng ẩn nấp trong núi gần đây chỉ chờ chờ ngăn cản những kẻ đào vàng hồi hương để cướp bóc. Những miếng vàng nhỏ nhoi phải cực khổ cả năm trời chỉ thoáng chốc đã mất sạch. Các người xem, bọn ta vì đề phòng thổ phỉ mới tụ tập lại với nhau.

Phú Quý dáng vội vã bước đến. Lão già ngừng giọng quay qua hỏi Phú Quý:

– Sao không mang theo lương khô, nếu đói cũng có mà dùng.

Kim Tiểu Sơn cười cười nói:

– Không sao! Chỉ cần đưa bọn ta đến tửu điểm thì nhất định sẽ mời đại ca này uống một chung.

Phú Quý vừa nghe, gương mặt đen đã chau lại nói:

– Rượu của khách đếm Tiền Gia thật hảo hạng. Đêm nay ta sẽ quấy nhiễu mi một chung rồi.

Lão già cười mắng:

– Mi xem có xấu hổ chưa. Người ta nói khách sáo một câu mi đã nhận lời rồi.

Kim Tiểu Sơn cười đáp:

– Tiểu tử nói thật mà.

Thế là Phú Quý đi trước dẫn đường, Kim Tiểu Sơn kéo lừa theo sau. Đi nửa đường Kim Tiểu Sơn hỏi Phú Quý:

– Xin hỏi bằng hữu họ gì?

Phú Quý không ngoảnh đầu cười đáp:

– Họ Đồng. Lão nhân gia vừa rồi là Nhị đại thúc của ta họ Đồng tên Kim Nguyên.

Hắn dường như chưa nói hết ý lại chuyển sang việc khác:

– Từ trên Lưu Sa ở thượng du cho đến Sơn Lãnh ở hạ du, toàn bộ những người đào vàng trong vòng năm mươi dặm đều nghe theo lời Nhị đại thúc của ta.

Kim Tiểu Sơn làm ra vẻ vô tình hỏi:

– Nhị đại thúc nói gần đây có thổ phỉ mà không chỉ là một đám, bằng hữu đã gặp qua chưa?

Phú Quý buông tiếng mắng lớn:

– Mẹ no! Ai mà không gặp qua. Tháng rồi ta muốn một mình trở về nhà. Lúc đó ta đã tích lũy được hơn một cân vàng, đi nửa đường bị bọn chúng móc sạch, ngay cả một hạt cũng không chừa lại.

Kim Tiểu Sơn nói:

– Gặp phải thổ phỉ mà vẫn còn được sống đã là vận may rồi.

Phú Quý đi phía trước lắc mạnh đầu nói:

– Đám cẩu tặc này ranh ma lắm, bọn chúng tuyệt đối không giết người đào vàng.

Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên nói:

– Bọn thổ phỉ này cũng còn từ bi quá!

Đồng Phú Quý cảm hận:

– Mẹ nó! Bọn chúng mà từ bi. Nếu từ bi đã không làm thổ phỉ. Bằng hữu lẽ nào không biết. Nếu bọn chúng vừa cướp vừa giết thì còn ai đến đây đãi vàng. Không có người đãi vàng bọn chúng còn cướp được gì.

Kim Tiểu Sơn nói:

– Tại hạ hiểu rồi! Cướp vàng mà không giết là muốn các người trở lại đãi vàng thêm!

Đồng Phú Quý nói:

– Cho nên nhị vị không gặp thổ phỉ cũng đừng ngạc nhiên. Nếu nhị vị khi rời

khỏi Kim Sa hà mà không gặp thổ phủ đó mới là điều kì lạ.

Kim Tiểu Sơn lại hỏi:

– Bằng hữu có biết bọn thổ phủ đó là đám người nào không?

Phú Quý giận dữ nói:

– Mẹ nó! Ai biết đó là đám người nào!

Kim Tiểu Sơn hỏi:

– Tỉ như nói thủ lĩnh bọn chúng là ai? Từ đâu đến?

Ngoảnh phất đầu sang nhìn Kim Tiểu Sơn, Phú Quý nói:

– Đại đao kề vào cổ không tiểu tiện ra quần đã lớn gan lắm rồi, còn đâu có sức hỏi chúng là Trương Tam hay Lý Tứ.

Kim Tiểu Sơn cười ha hả nói:

– Đúng lắm!

o O o

Trời đã tối hẳn. Phú Quý dẫn đường đi qua liên tiếp ba thung lũng mới thấy xa xa ẩn hiện một dãy nhà, lập lòe mấy ngọn đèn sáng.

Phú Quý đưa tay chỉ:

– Trước mắt là thôn Lão Kim Khoáng, khách điểm Tiền gia là nhà thứ nhất ở đầu thôn.

Tiếng chân vừa lộp cộp. Tiếng người nói lao xao...

Dưới ngọn đèn lồng treo trước khách điểm Tiền gia con chó gù vừa cất tiếng sủa đã thấy một thiếu niên khoảng mười lăm, mười sáu tuổi chạy ra, trên vai khoác một cái khăn, xum xoe cười nói:

– A! Đại gia từ xa đến, còn cỡi cả lừa nữa. Mau vào trong điểm, muốn ăn đã có bánh bao mới ra lò, muốn uống đã có rượu ngon. Nếu đại gia ngụ lại càng thuận tiện hơn, một chiếc giường to đủ cho mười mấy người nằm.

Lúc này Đồng Phú Quý cười nói:

– Tiểu Ngũ, mau mời khách nhân vào trong ngôi. Dem ra đây nửa cân lỗ tai heo, hai cân rượu Cao Lương, thêm một cân đậu phụng, bánh bao mười cái.

Tay giữ lấy dây cương lừa, Tiểu Ngũ tử liếc nhìn Đồng Phú Quý hỏi:

– Kêu nhiều như vậy mi trả tiền à?

Vừa kéo lừa đi, Tiểu Ngũ tử vừa hỏi tiếp:

– Mi may trả bốn lượng tiền còn thiếu bữa trước cho ta đi, Phú Quý đại ca.

Thì ra trong vòng mấy trăm dặm chỉ có một tửu điểm này. Kì thực, tửu điểm

này cũng do tình thế mà lập nên. Vì đám người đông đảo đến Kim Sa hà đãi vàng muốn có một nơi chè chén, do đó cha con nhà họ Tiền mới mở một tửu điểm ở đây.

Kim Tiểu Sơn vai gánh hành lí vội đỡ Thủy Hành Vân xuống rồi theo Đồng Phú Quý bước vào trong khách điểm. Có bảy tám người khách đang ngồi, mỗi người chiếm một góc uống rượu. Quầy rượu nằm khuất bên trong. Cô nương họ Tiền đang nhìn ra cửa gặp Đồng Phú Quý thì trề miệng, nhưng thấy Kim Tiểu Sơn đang đỡ một lão già tóc bạc đi vào mới uyển chuyển bước đến tươi cười nói:

– Khách quan đi đường mệt mỏi, xin mời ngồi xuống.

Kim Tiểu Sơn còn chưa chú ý đến cô nương họ Tiền chỉ thấp giọng nói:

– Bọn ta muốn trú ngụ ở đây vài ngày. Có chỗ nào nghỉ được không? Ý ta muốn nói là phòng ốc sạch sẽ một chút.

Tiền cô nương cười đáp:

– Ôi! Khách quan xem chỗ này là thôn quê hẻo lánh, đây cũng không phải đại khách sạn làm gì có phòng ốc, chỉ phía sau có một chiếc giường to chứ ngay cả giường đơn cũng không có.

Thủy Hành Vân nói với Kim Tiểu Sơn:

– Có chỗ nằm là được rồi. Lo ăn cơm trước đi.

Kim Tiểu Sơn vừa ngồi xuống đã thấy Tiểu Ngũ tử chạy đến hỏi:

– Khách quan dùng gì?

Kim Tiểu Sơn chỉ Đồng Phú Quý đang ngồi bên cạnh nói:

– Trừ những món đại ca đây vừa kêu lúc nãy, mi hãy hầm thêm một con gà mái mập.

Tiền cô nương cười đáp:

– Ăn gà mái mập ư? Khách quan so với người đào vàng còn giàu có hơn nhiều. Từ đâu đến vậy?

Kim Tiểu Sơn cười cười:

– Dọc đường ngang qua đây thôi.

Tiểu Ngũ tử bận rộn đem thức ăn đến rồi chạy đi làm thịt gà. Vừa ăn uống Kim Tiểu Sơn hỏi:

– Chưởng quầy đâu rồi?

Tiền cô nương đáp:

– Phụ thân tiểu nữ đang ở phái sau cũng sắp ra rồi.

Kim Tiểu Sơn lấy chiếc bánh bao đầy nhân thịt, hai tay đưa cho Thủy Hành Vân nói:

– Đại thúc không uống rượu, trước tiên hãy ăn bánh này cho ấm dạ, sau đó sẽ

dùng gà.

Thủy Hành Vân tiếp lấy rồi nói:

– Ăn nhanh đi để còn nghỉ ngơi cho sớm.

Lúc này, Tiền chưởng quầy đã từ phía sau bước ra, Tiền cô nương đang đứng dựa quầy nói:

– Phụ thân! Nhị vị khách quan đang ngồi cùng bàn với Đồng Phú Quý muốn ở lại đây trọ vài ngày.

Chưởng quầy là một người thấp lùn, mập mạp, cười lên da mặt nhăn nhoe trông thật thảm hại. Lão không cười có lẽ còn tốt hơn khi cười. Lão mang bộ mặt khổ não đến cạnh thúc điệt Kim Tiểu Sơn hỏi:

– Tiểu nữ của lão nói nhị vị muốn trọ ở đây mấy ngày?

Kim Tiểu Sơn đáp

– Đúng vậy! Nhưng chưa biết sẽ ở bao lâu.

Chưởng quầy lùn mập cười ha hả:

– Tửu điểm nơi sơn dã trú ngụ không tính tiền. Nhị vị nếu muốn ở lại mười ngày hay nửa tháng ngay cả tiền cơm cũng không bao nhiêu. Nên biết tửu điểm Tiền gia ở nơi thôn Lã Kim Khoáng này là vì tiện lợi cho người khác mà lập ra, nhưng phiền nhị vị phải ngủ giường chung.

Lão huyền thuyên một hồi khiến Đồng Phú Quý đang uống rượu ừng ực bên cạnh lên tiếng:

– Nói hay lắm! Để ngày mai ta sẽ dọn nhà đến tửu điểm này ở, chắc chắn tốt hơn nhà tranh cạnh bờ sông.

Tiền chưởng quầy cười ha hả nói:

– Mi không giống với người ta. Người ta là khách qua đường. Mi không thấy lão nhân gia này thân mang bệnh hoạn, ta chỉ muốn giúp đỡ người lỡ đường thôi.

Không lâu, Tiểu Ngũ Tử hai tay bưng một thố to, bên trong là con gà mái mập, mỡ vàng óng sáng sủa trên mặt nước.

Kim Tiểu Sơn tiếp lấy cung kính nói:

– Đại thúc, còn nóng lắm, thúc từ từ mà dùng.

Xòe hai tay khô nứt nổi đầy gân xanh, Thủy Hành Vân không dùng đũa, xé lấy đùi gà nhai ngồm ngoàm.

Đồng Phú Quý ngồi một bên ngạc nhiên hỏi:

– Một con gà mái một người ăn?

Kim Tiểu Sơn nói:

– Cơ thể của đại thúc cần được tắm bổ. Con gà này gọi riêng cho lão nhân gia. Còn mi cứ ăn uống những món mình đã kêu đi.

Tiền chưởng quầy giơ ngón tay cái tán dương:

– Chí hiếu! Chí hiếu! Vừa nhìn đã biết như vậy rồi.

Kim Tiểu Sơn mắc cỡ vừa cười vừa nói:

– Đại thúc ta có bệnh, ta là tiểu bối cũng chỉ có thể làm như vậy thôi.

Ăn uống một hồi, Đồng Phú Quý đứng dậy cáo từ. Khi sắp đi còn muốn tìm một cây gỗ to cầm theo phòng thân vì trời tối sợ gặp phải dã thú.

Thủy Hành Vân ăn xong con gà, chùi mỡ trên miệng rồi bảo Kim Tiểu Sơn:

– Tiểu tử, mau lên giường nghỉ đi. Đêm nay lão gia còn phải nghĩ xem cách nào để giúp mi tìm được tên Tọa Sơn Hồ Trương Diệu kia.

Kim Tiểu Sơn đui Thủy Hành Vân đi rồi nói:

– Việc tìm tên Trương Diệu kia không phiền đến đại thúc. Người ngồi nghỉ đi.

o O o

Trời sáng rồi. Tiếng gà gáy vang. Nếu có người hỏi trời sáng mà gà gáy là có nguyên nhân gì? Người ta sẽ trả lời chẳng có nguyên nhân gì. Nếu có người một mực hỏi nguyên nhân, người ta sẽ đáp đó là an bài của trời cao. Giống như vậy, trên đời có nhiều sự việc người ta không cách nào lí giải được. Cũng như chuyện gà sinh trứng hay trứng sinh ra gà vĩnh viễn không thể giải thích được.

Lúc này ở thôn Lão Kim Khoán vào buổi trưa có hai người cưỡi ngựa đến, xem ra giống như phu thê. Nam thì râu quai hàm, mắt lộ, tiếng nói vang như sấm. Còn nữ thì yêu kiều, diễm lệ, đôi mắt long lanh, hàm răng như ngọc khiến phụ nữ nhìn cũng phải đem lòng ganh tị. Nếu không, tại sao khi thiếu nữ đó vừa xuống ngựa bên ngoài tửu điểm thì Tiền cô nương mặt đầy vẻ ngạc nhiên, khâm phục, vội vã chạy ra xem.

Nam nhân đó nhảy xuống lưng ngựa. Tượng người thấp bé, tính từ đỉnh đầu cũng không cao hơn lưng ngựa. Còn thiếu nữ cao vượt hơn lưng ngựa. Nếu ai hỏi tại sao có sự phối hợp như vậy, đại khái cũng chỉ có thể đáp rằng đó là sự an bài của trời cao, nếu không việc gà gáy buổi sáng đã được giải thích rõ ràng rồi.

Hiện giờ, nam nhân tay cầm bao vải, tay kia cầm đại đao đi vào trong điểm trước. Còn thân hình lỏng lẻo cao của thiếu nữ càng làm dáng đi uyển chuyển, dịu dàng, trông nàng thật quý phái. Nếu có người cho rằng khuyết điểm của nàng là dáng cao gầy đó thì chỉ vì kẻ đó là một người lùn.

Kim Tiểu Sơn đang hầu hạ cho Thủy Hành Vân ăn uống trong tửu điểm cũng không có cảm giác gì, nếu có chỉ là chút ít ngạc nhiên vì sự không tương xứng của hai người này.

Tiểu Ngũ tử xăng xái mời hai người vào trong điểm. Hai người ngồi ở chiếc bàn đặt giữa nhà. Nữ nhân đặt tay lên bàn gặt đầu với nam nhân. Giọng người nam

vang lên sang sảng:

– Dem cho thê tử của ta một bát mì và hai quả trứng gà. Còn mang cho ta bốn cái bánh bao, một cân rượu, một cân thịt trâu.

Tiểu Ngũ tử đang định đi, nữ lang đã mở miệng hỏi:

– Xong rồi mời chưởng quầy của bọn mi đến đây.

Thanh âm của nàng nhỏ nhẹ nghe thật êm tai. Tiểu Ngũ tử đi vào trong bếp. Tiền chưởng quầy cầm tẩu thuốc bước đến, trước tiên là ngắm nghía hai người thấy cả hai ăn mặc chỉnh tề, lịch sự mới cười nói:

– Nghe đâu phu nhân định tìm chưởng quầy. Lão chính là chưởng quầy.

Nữ nhân lại đưa mắt nhìn nam nhân râu rìa đó. Người nam chỉ chiếc ghế bên cạnh nói với chưởng quầy:

– Chưởng quầy. Mời ngồi xuống rồi hãy nói.

Ngồi ghé một bên, Tiền chưởng quầy hỏi:

– Khách quan có điều chi chỉ giáo?

Nam nhân thấp giọng nói:

– Hai năm trở lại đây nghe nói Kim Sa hà xuất hiện nhiều vàng bạc. Phu thê chúng ta đến đây nếu thuận tiện sẽ mua một số mang về.

Tiền chưởng quầy lắc đầu nói:

– Đừng mang nhiều việc vào mình. Nhị vị khách quan không nghe sao, ven theo hai bên bờ Kim Sa hà này có không ít kẻ đào vàng, nhưng cũng không hiếm bọn thổ phỉ đang trấn giữ mấy ngã đường, dựa vào sức hai người có thể vượt qua được sao?

Tiểu Ngũ tử bưng thức ăn lên thì nghe thiếu phụ đó cười lạnh nói:

– Mấy tên giặc ngu ngốc, yếu hèn đó đáng kể làm gì.

Tiền chưởng quầy nói:

– Lời nói tuy không sai. Nếu lấy một chọi một bọn chúng có lẽ không phải là đối thủ của hai vị. Nhưng đám thổ phỉ nào cũng không dưới mấy mươi tên. Lời xưa có nói “Mãnh hổ nan địch quần hồ, hảo hán không ngăn nổi người đông”. Đến lúc đó mất đi cát vàng là việc nhỏ, mất mạng là tìm lại không được đó.

Miệng nhai miếng thịt trâu, nam nhân vừa cười vừa nói:

– Chưởng quầy không cần nói nữa. Phu thê ta không phải kẻ ngu ngốc. Ý tốt của lão, bọn ta xin tâm lĩnh. Chỉ phiền lão chỉ cho con đường nào có thể thu được cát vàng, xong việc bọn ta sẽ hậu tạ lão.

Tiền chưởng quầy suy nghĩ một hồi, gật đầu nói:

– Không có bản lĩnh không dám lên Lương Sơn. Có lẽ nhị vị là cao thủ vang danh trên chốn giang hồ. Đã như vậy, buổi trưa ta sẽ bảo phổ kị dẫn nhị vị đi một

chuyến, xem bọn người của Đồng lão đầu có muốn bán cát vàng không?

Nữ nhân đặt bát mì xuống, mở hộp gỗ nhỏ được bọc trong vải ra. Hóa ra đó là một cái cân để cân vàng. Tiền chưởng quầy cười nói:

– Thì ra nhị vị đã có ý định rồi, ngay cả cân cũng mang theo.

Thiếu phụ cười nói:

– Người đãi vàng cũng cực khổ trăm bề, sao để họ lỗ lã được. Đã có cân lại theo giá đương thời mua bán, hai bên cùng vui vẻ.

Tiền chưởng quầy gật đầu nói:

– Hay lắm! Như vậy được rồi. Nhị vị dùng cơm xong, nghỉ ngơi một chút hãy lên đường.

Nói rồi, chưởng quầy vào trong giao việc cho Tiểu Ngũ tử. Tiểu Ngũ tử ngẩng đầu nói:

– Thuận tiện chúng ta sẽ đòi lại tiền rượu thiếu của bọn họ.

Ngồi ở bàn khác Kim Tiểu Sơn không chú ý đến câu chuyện của đôi phu thê này, chỉ chuyên chú chăm sóc Thủy Hành Vân. Không ngờ Thủy Hành Vân thấp giọng nói với Kim Tiểu Sơn:

– Nơi có người cư trú sẽ tùy theo hoàn cảnh mà sinh ra các nghề, các nghiệp. Hiện giờ đại thúc đã thay mi nghĩ ra một nghề rồi, lại còn là một nghề không tranh giành với thiên hạ, một nghề độc nhất vô nhị. Tiểu tử có chịu làm không?

Kim Tiểu Sơn cung kính hỏi:

– Là nghề gì hử đại thúc?

Thủy Hành Vân nói:

– Bảo tiêu!

Kim Tiểu Sơn không hiểu, chau mày hỏi:

– Bảo tiêu là gì?

Thủy Hành Vân tức tối nói:

– Ngốc tử! Ngay cả bảo tiêu mà mi cũng không hiểu. Nói mi non nớt quả thật không sai chút nào. Vì vậy khiến lão già này phải theo mi mà đi.

Kim Tiểu Sơn thấp giọng nói:

– Còn nhờ vào đại thúc dạy dỗ.

Thủy Hành Vân buông chén đĩa xuống gọi Tiền chưởng quầy đến nói:

– Ta có chút việc muốn nhờ chưởng quầy giúp đỡ một tay.

Tiền chưởng quầy cười đáp:

– Có chuyện gì khách quan cứ dặn dò một tiếng.

Thủy Hành Vân nói:

– Tìm giùm ta một cái bảng gỗ, bề mặt nhẵn bóng, bề ngang bốn tấc, bề dài một thước.

Tiền chưởng quầy vội hỏi:

– Khách quan dùng bảng gỗ đó để làm gì?

Thủy Hành Vân nói:

– Làm bảng hiệu. Bọn ta muốn mượn tử điểm của lão để mở tiêu cục.

Tiền chưởng quầy cười ha hả nói:

– Lão nhân gia đừng đùa nữa. Tiêu cục cũng có thể tùy tiện mở được sao? Hơn nữa, tử điểm này của ta, ngoài cửa lại treo lên bảng hiệu tiêu cục thì giống cái gì. Các vị ăn xong hãy đi nghỉ trưa một lát giữ tinh thần còn hay hơn suy nghĩ bậy bạ.

Thủy Hành Vân nói:

– Lão phu không uống rượu lại không hôn mê đầu óc, lí nào suy nghĩ bậy bạ. Chỉ cần bên ngoài cửa lão treo bảng hiệu tiêu cục đó, thúc điệt bọn ta ở lại đây ăn trả tiền cơm, ngủ trả tiền trọ. Lão lo việc của lão, bọn ta làm việc của bọn ta. Bằng cách này cũng có thể mang đến cho lão thêm một số tiền, sao lão lại không vui?

Tiền chưởng quầy nghiêng đầu nhìn Thủy Hành Vân hồi lâu rồi toét miệng cười:

– Lão huynh! Nói thật, chỉ cần một làn gió cũng đủ đưa lão lên trời thì ai còn dám nhờ lão huynh bảo tiêu chứ?

Nói xong đang muốn bỏ đi, bất ngờ Kim Tiểu Sơn đưa tay chặn lại:

– Chưởng quầy! Lời của đại thúc ta đều là sự thật. Phiền chưởng quầy tìm cho một bảng gỗ bao nhiêu tiền ta sẽ trả.

Tiền chưởng quầy nhìn Kim Tiểu Sơn nói:

– Tiểu ca! Nếu thật có người đến đây tìm tiểu ca bảo tiêu thì tiểu ca sẽ lo hầu hạ lão đại thúc gần tắt hơi này, hay là làm nhiệm vụ bảo tiêu của mình? Bọn thổ phỉ ở gần đây lợi hại vô kể.

Thủy Hành Vân lạnh lẽo nói:

– Một người nhiệt tình lo cho người khác là tốt, nhưng quá nhiệt tình thì không thích hợp.

Chòm râu của Tiền chưởng quầy khẽ rung rung, tay cầm tẩu thuốc nói:

– Lão quan tâm đến hai người, vậy mà hai người lại hợp nhau phê bình lão không đúng. Nhị vị thử nghĩ xem, tiệm cơm của ta làm sao có thể treo chiêu bài tiêu cục của các vị lên được.

Tiền chưởng quầy vừa bỏ đi thì hán tử thấp lùn, râu ria ngời ở bàn giữa ngoảnh đầu lại nhìn Thủy Hành Vân và Kim Tiểu Sơn, có vẻ xem cả hai không ra

gì.

Thủy Hành Vân ho khan một tiếng nói với Kim Tiểu Sơn:

– Vào nghỉ đi. Sáng sớm ngày mai mi dựng một căn lều cỏ rồi treo chiếu bài tiêu cục của chúng ta lên.

Kim Tiểu Sơn gật đầu nói:

– Tiểu diệt sẽ đưa đại thúc vào nghỉ. Buổi trưa cũng không có việc làm, tiểu diệt sẽ mượn dụng cụ của chưởng quầy để làm. Dựng một căn nhà cỏ cũng nhanh lắm, không đầy hai ngày là xong.

Thủy Hành Vân nói:

– Càng tốt. Dựng xong sớm chừng nào càng hay chừng ấy vì mỗi sắp đến cửa rồi. Tóm lại, ngày mai khai trương phải thuận lợi mới được.

Kim Tiểu Sơn làm việc sốt sắng, chờ đưa Thủy Hành Vân vào trong nằm nghỉ, chàng liền tìm người trong tửu điểm mượn đôi gánh cùng cây búa đi lên núi.

Trên núi gần Lão Kim Khoáng đều là cây cối và cỏ tranh. Cỏ tranh trên hoang sơn này có rất nhiều gai nhưng Kim Tiểu Sơn không màng đến. Ngay buổi chiều hôm đó chàng đã gánh được mấy gánh về. Cũng chiều hôm đó, từ Kim Sa hà đi đến mấy người. Dẫn đầu là Đồng Kim Nguyên. Đồng Phú Quý cũng theo đến. Hắn vác theo một bao vải nặng chịch dường như đang đựng cát vàng. Ngoài ra còn có bốn tráng hán đều giắt theo cương đao có Tiểu Ngũ tử dẫn đường.

Đồng Kim Nguyên đi đầu vào trong tửu điểm. Tiền chưởng quầy đã cười ha hả nghênh tiếp:

– Đích thân Đồng lão gia đến đây. Xin mời ngồi xuống.

Rồi cao giọng gọi:

– Phụng nhi! Mau châm trà cho Đồng đại thúc.

– Có đây, thưa phụ thân.

Tiền Phụng hai tay bưng trà bước đến. Tiền chưởng quầy liền cầm chung trà đặt trước mặt Đồng Kim Nguyên, quay sang dặn dò Tiểu Ngũ tử:

– Mau vào trong nói cho phu thê họ hay là Đồng lão gia cũng đã đến. Muốn mua vàng mau ra đây.

Tiểu Ngũ tử chạy lẹ ra sau. Đồng Kim Nguyên cười nói với Tiền chưởng quầy:

– Nhi nữ của lão càng lớn càng xinh đẹp. Mới ba tháng ta không đến quán này thì trông đã khác trước.

Tiền Phụng xấu hổ chạy vào trong quầy. Đúng lúc đó đôi phu thê lạ từ bên trong bước ra. Tiền chưởng quầy đứng lên nói:

– Nhị vị mau đến xem. Vị này là Đồng Kim Nguyên lão gia. Tất cả người đào

vàng trong vòng năm mươi dặm Kim Sa hà đều nghe lời của lão nhân gia. Muốn mua bán cát vàng nhị vị cứ thương lượng với Đồng lão gia.

Đồng Kim Nguyên tươi cười nói:

– Xin thỉnh quý tính đại danh của nhị vị.

Đại hán thấp lùn râu ria, đôi cánh tay to bè ôm quyền trả lễ, rồi nói:

– Tại hạ là Âu Dương Lượng, còn hiền thê là Phương Tiểu Ngọc.

Đồng Kim Nguyên thấy đôi vợ chồng thật không tương xứng này lòng cười thầm, nhưng ngoài mặt thản nhiên nói:

– Tiểu lão đầu là Đồng Kim Nguyên. Nghe nói nhị vị muốn mua cát vàng nên đến gặp thử. Nếu giá cả thỏa thuận thì bọn ta có đem một số cát vàng ở đây.

Xoa hai tay Âu Dương Lượng ngó Phương Tiểu Ngọc cười nói:

– Quả nhiên không uổng chuyến đi này. Mau đem cân ra đây.

Phương Tiểu Ngọc đứng lên bước ra phía sau. Lúc này Âu Dương Lượng mới nói với Đồng Kim Nguyên:

– Phân biệt vàng ròng qua màu sắc. Cát vàng tất cũng không ngoại lệ. Trước tiên, có thể cho tại hạ xem qua màu sắc cát vàng mà các vị đem đến được không?

Đồng Kim Nguyên tức thời lấy một túi đựng vàng mở ra. Lão đưa tay vào túi hốt ra một nắm. Ánh vàng lấp lánh không ngừng. Ánh vàng rực rỡ mê hoặc, dễ khiến người nổi lòng tham.

Âu Dương Lượng xem xét cẩn thận tỉ mỉ hồi lâu rồi gật đầu nói:

– Không sai! Cát vàng ở Kim Sa hà quả nhiên màu sắc tuyệt đẹp.

Phương Tiểu Ngọc cầm hộp gỗ đi đến, mở hộp lấy ra chiếc cân. Không ngờ Đồng Kim Nguyên cũng là tay già dặn, đưa tay lấy xuống một chiếc nhẫn nói:

– Đầu tiên, xem thử chiếc nhẫn của lão cân nặng bao nhiêu.

Một tiếng “keng” vang lên, chiếc nhẫn đã nằm trên đĩa cân. Phương Tiểu Ngọc lập tức lấy ra quả cân, chỉ mấy lần đổi quả cân qua lại đã lập tức cười nói:

– Ba tiền chẵn.

Đồng Kim Nguyên gật gật đầu nói:

– Cân này của cô nương không sai, chiếc nhẫn của lão phu đúng là chẵn ba tiền.

Cười ha hả Âu Dương Lượng nói:

– Cây cân của Kim Long lão tiệm ở Thượng Xuyên phủ làm sao giả được?

Đồng Kim Nguyên lúc này mới cười nói:

– Theo tình hình bây giờ, Âu Dương nhân huynh muốn ra giá hợp lí là bao nhiêu?

Âu Dương Lượng thoáng suy nghĩ lập tức đáp:

– Giá cả bây giờ một lạng vàng đổi hai mươi lạng bạc. Bây giờ, đây là cát vàng. Cát vàng nói chung trích ra được tám phần vàng ròng. Thế thì mỗi lạng cát vàng là mười sáu lạng bạc. Phu thê tại hạ từ xa đến đây thân gánh nhiều hiểm nguy. Nên mỗi lạng cát vàng tại hạ mua với giá mười lăm lạng bạc. Đồng lão gia thấy thế nào?

Đồng Kim Nguyên nhìn Đồng Phú Quý và bốn người tráng hán cầm đao bên cạnh thấy năm người vẻ mặt mừng rỡ, lão lập tức nói với Âu Dương Lượng:

– Cân đi! Giá này bọn ta đồng ý.

Kì thực Đồng Kim Nguyên hiểu rõ. Cát vàng của Kim Sa hà tuy thật tốt nhưng vận chuyển đến chợ tỉnh có thể đổi được mười một, mười hai lạng bạc là quý lắm rồi. Hơn nữa khi vận chuyển còn phải đề phòng bọn thổ phỉ dọc đường đánh cướp. Đây thực là một cuộc giao dịch có lợi to.

Cát vàng mà mấy người của Đồng Kim Nguyên mang đến bán được luôn một ngàn lạng bạc. Trừ việc lấy bạc vụn hơn một trăm lạng ra còn một ngàn năm trăm lạng còn lại nhận bằng ngân phiếu của tiệm Kim Ký ở Thượng Xuyên phủ.

Phu thê Âu Dương Lượng hai người vội vã lên đường. Bao nải trên lưng ngựa của hai người toàn là cát vàng. Cỡi trên lưng ngựa Âu Dương Lượng cười ha hả nói với Phương Tiểu Ngọc:

– Nàng xem! Chuyến buôn bán này bọn ta dư được mấy cân?

Phương Tiểu Ngọc đắc ý nói:

– Lão già họ Đồng đó tinh ranh nhưng so với lão nường này hẳn còn thua xa. Chỉ ít ta cũng gạt được lão sáu bảy cân. Ha! Ha!....

o O o